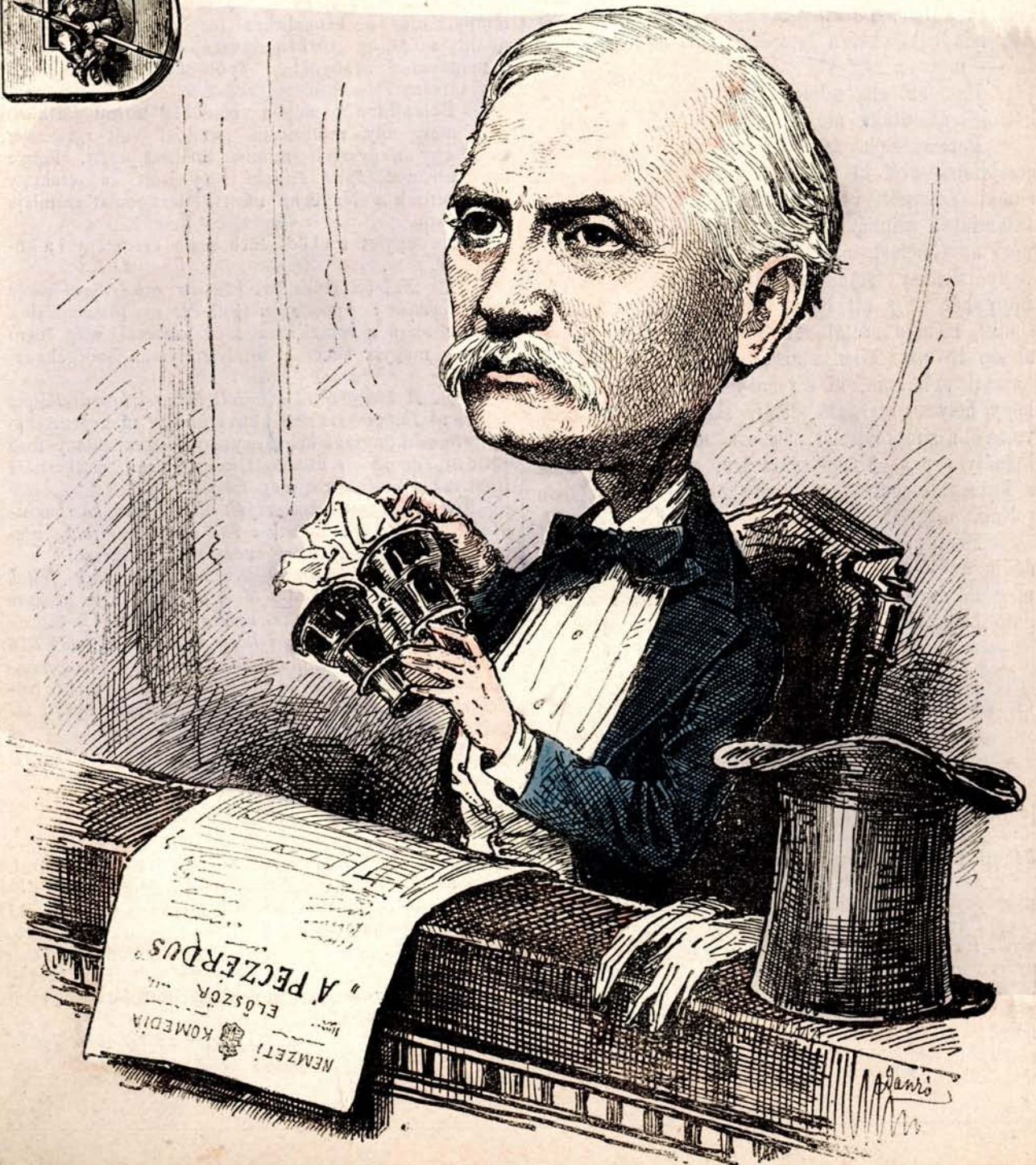

BORSSZEM JANKÓ

Perczel Béla.

Egy nevezetes mondás marad meg az ő alelölülésének (mai magyarsággal: alelnökségének), mely hangzik a következőképen: „Én nem tudom, mi az, hogy vannak napok, mikor mindenki elvét valamit, a párt is, a kormány is, én is. Ilyen volt az a nov. 18-i ülés. Máskor meg, mint hétfőn, mindenki okosan beszél, a párt is, a kormány is — meg én is.“

Ezt az engesztelékenység nagy ünnepén, a hétfői engesztelő áldozati gyűlés után mondotta.

Perczel Béla ur a színházlátogató érdeklődő arckifejezésével ül páholyában, melyet sokan tán elnöki székeknek volnának hajlandónak nézni. De valamint a színházi igazgatót is, ki a páholyból nézi az előadást, úgy elragadja magával a jelenet, hogy néhány perc multán elfeledkezve arról, hogy hát itt s ott hiba történik, csak az előadás élénk menete által illetetik: a nov. 18-ki ülésen is azt hihette az elnök, hogy ő voltaképp karzati publikum, ki élvezni jött ide. S a helyt, hogy helyes igazgató léte strófbán marasztalta volna el a zimprovisálót, még commentárt is kért oly homályos pont kimagyarázására, mely iránt még a kulisszatologatók (a terem-szolgák) is tisztában voltak.

Most persze vége van a komédiának s kezdődik az — új próba. Ez új darabnál maradjon meg Perczel publikumnak. Mert jobb ha az igazgató bámézkodik, mint ha a bámész igazgat.

B. J.

A „budapesti korcsolyázó egylet“ évi jelentése.

Az 1871—72-diki korcsolyázó idény 68 napból és 1001 éjszakából állott, mely utóbbiak mesés fényű jelmezbálunk által létesítettek.

Az egylet mottója az idén is ez volt: „Oh Jéger!“ s ennek értelmében működünk a jégen.

Az idény folytán egyletünk 434 új jég-baráttal gyarapodott, kik közül többen jég-apácák valának.

Rendeztünk korcsolyaversenyt több nyeregyenyel, melyek közül a magyar sorsjegyek ezidei főnyeregyenyét egy bécsi bankigazgató nyerte el pár héttel ezelőtt.

Karácsonkor karácsonfát állítottunk a jégen; fenyő ágai közt verebek is mutatkoztak, melyeket méltán nevezhetünk fenyőmadaraknak — oly étel, minővel ritka korcsolyázó egylet szolgál tagjainak.

Jackson Haines műcsuszár az idén is kétszer volt vendégünk és ezuttal egyéb mutatványai közt új bélést is mutatott dolmányában, mely pénztárunkba jökora jövedelmet műcsusztatott.

Fénypontja az idénynek nagyszerű jégjelmezbálunk volt, melyet azért adtunk, mivel jégjelmeztelenbált egyrészi erkölcsi szempontok miatt nem adhattunk, másrészt pedig a téli időjárás hidegsége miatt nem. A sceneria valóban gyönyörű volt: kétoldalt a sok lámpa, elöl a bengáliczos fényben uszó csarnok, odább a görög tűzben csuszó raj s a háttérben a magasztos arányokban épült deficit — ragályos egy látvány!

Főlemlitendő még a vigadóban tartott zártkörű bál, mely oly minutiosus gonddál volt rgndezve, hogy egy nagyszerű minust eredményezett. Fénye azonban valóságos éjszaki fény volt és csakugy g á z oltunk a fényben, mint a gáztársulat számlája is mutatja.

Az egylet működésének realis eredményei a következők:

1. *Fül-bibor és orr-kármin által nyert vörös festék értéke: 7000 frt.* (Fül- és orr-bibornokaink sanctionálása a római szent szék részéről még nem osztrák-magyar követség által erélyesen szorgalmaztatik.)

2. *A hideg által kisajtott könyvek hozzávetőleges értéke: 10,000 frt;* e könyvekből e magyarországi nyilvános könyvtáraknak egy-egy ingyenpéldány meg történt, de az is küldetett, a többinek értékesítése iránt az alkudozások még folynak.

3. *Az egyleti korcsolyák által bejárt kacskaringós utak egytetemes hossza: 714 angol mértföld,* melyeknek magyar fordítása nem sokára elkészül.

4. *A tagok „alföldjein“ létesített fehér foltok összes tériméje: 3360 □ öl,* ezek közül 340 hölgyre betábláztatván 3400, 600 férfira pedig 60 □ öl.

5. *Az egylet tagjai közül nemességet nyert 316 kineveztetvén B u k i n g h a m gróffokká.* Ugyanazok elhatározták, hogy Eukle Tamás híres művét angoltól magyarra fogják fordítani, a pesti sikjégen nyert tapasztalataikkal bővitve.

Onthropologikus tönödés.

Olvasok a Presseben ed ötleirási az orábjai türzsekrül és kölmösen az oralkodó Fodli fomiliárul. Ez a Fodli tscholád tartozza magát a himyáritok fajtájához, ki azon örökölt tolojdonság által tóni ki magát, hogy minyáján hat ujjal jünnek a wilágra. Tanálnám naidon ojanlatosnak, ha a külörphile részvétársóságok folamednának ezen tükéletes embe- rekhez, hoid válalják el ed verwalungsráthi állást okármelik úy válolotnál . .

Spitzig Iczig,
fidjemesch olvasó.

Phädrusból.

— Mesében szép muzsikaszó. —

Zeus. Netek hát, ti békételen békák —
gólyakirály!

Országgyűlési tudósítás.

(Ideális kép a béke hetéből.)

— From our own Elihu Burrit. —

(A csöngetyű megszólta a botránytalan csend-élet. Az elnök alszik. Csernátóni olajágaskodik. A terem zugaiban szélbali békésen turbékol együtt széljobbjával. Madarászt rajta kapják, amint Sennyey zsebébe billet-doux csusztat; Simonyi Ernő Szentendrei gróf Apponyi orcájára egyet czuppant. A csönget csak flegmatikus ásitások szakítják félbe. A karzatokon botránylátóba jött vendégek megnyúlt képe. Alkonyfény-díszlet; a lomb alig zizeg, csak Degré kuruttyol nekihasalva, mint a béke-decoratio kiegészítője.)

Jegyző (felkölti az elnököt.) Bátyám!**Elnök.** (Szemet dörzsölve.) Ah, vagy ugy! . . .

Pardon . . . A fővárosi . . .

Hangok (balról.) Elég — elég . . .**Elnök** . . . Törvényjavaslat . . .**Hangok** (balról.) Elég — elfogadjuk . . .

Elnök. Eszerint a törvényjavaslat általános tárgyalatlanítás nélkül elfogadtatván, részletes tárgyalás alá kerül, minél fogva elnézésért esedezve speciális scandalumokért könyörgök . . . (Jegyző figyelmezteti, hogy ez a kibékülés hete, nem a botrányoké.) Ah! bocsánat, azt hittem, hogy Perczel Béla vagyok s azért bakot kell lőnöm. Hiszen! én Bittó vagyok. Tessék tehát a részletekhez szólani.

Horn Edos. Már en másadszorr emelem a beszédemet ebbe az üd felett, midün is a castrirrozott majorritást (*Hang: Talán környülmetél!*) . . . arra figyelmezem, hogy a fálodi virilitás anál inkább virrolja, mentül inkább jobban mélyebben szálljunk bele a nép-retegek alá. (*Micsoda retkek alá?*) Kerrem ingemet nem küzbeszúrni. A folódi virilismos bőven tengődik a népban bent, a hun bogyog az errű. A ki birrja ed zsákot emelni, kerres penzt. Ha kerres penzt, birrja fizetni, noha hárr jóllehet nem megteszi, mernt ű is balódele, jólöli az adó-nemet, az azaz adó-igent (*Están: Ne vicczőj, Edus!*) Neki kül adófizetni és nincs juga választani a megjűzűdese szerrent. Ha ű is fog választani, nem fog leni olan fotkossás a hazába ed kis választó kerrölet véget, a mi füleg télen sehr unangenehm; tehát mi következik ebül ki? A karrmángy széles fenékre terrjeszen ki a szovozási jugat, ledjen lehetséges mindenkinek örrolni a virilismosnak. Ledjen meg az edjenlűsig! Szavazhason olan is, a ki kerres, nemcsak az a ki talál. (*Helyeslés!*)

Radoeza. T. ház! Tekintsük kérem a javaslatot terézvárosi szempontból. Ottan sok ugyan a — pardon a merész szójátékért — sok ugyan a virilis, de kevés a virilis, ami ugyan csak egy betűnyi különbséget tesz, a gyakorlatban azonban mégis igen különböző. Ha a virilisek intézménye elfogadtatik, akkor kétségtelenül áll, hogy a Terézváros nem lesz a városi képviselőben ugy képviselve, mint a cholera-bulletineken. Itt mienk a többség, mert

mi népes városrész vagyunk s radaczolunk bármely machi- és egyéb nációival. Emlékeznek uraim, hogy már Svarcz Gyula képviselő ur is annak idején kész volt a pekingi vasuti vonalat a Terézvároson át vinni s ő kétségkívül meg is csinálta volna e vasutat, ha a perzsa kormánytól a csatlakozást Szamarkandnál megkapja. Nem kapván meg, a Terézváros a világfoigalomban csupán az omnibuszokra van utalva, mit minden Terézvárosáért lelkesülő honfi mélyen sajnál. De vigasztalta a tudat, hogy legalább a városi képviseletben fog eléggé szerepelni. S ime most a virilisek által a Lipótváros el akarja nyomni a Terézvárost. Én t. ház, tisztellem a Lipótvárost, noha e városrész még templomát sem tudta fölépíteni, nekünk meg van oly templomunk, mely terézvárosi szempontból versenyez a . . . a . . . a józsefvárosi dómmal. Én tisztellem a Lipótvárost, kalapot emelek a Bálvány-utcza előtt és nem titkolom, hogy becsülöm a kétsas-utczát és fürdő-utczát is; azonban a királyutczával és a Rombach-utczával, a Petőfy-utczával és gyár-utczával egyik sem versenyezhet. Ez szilárd s férfias meggyőződés. Ennek folytán kérem, ne engedjék azt a szép, kedves Terézvárost elnyomni a nagyra-vágyó Lipótváros által, mely a dolyfős virilisek székhelye, fészke és barlangja.

(Leül s magában dúdolja :)

S gibt nur a Tresienstadt
Schöner als Wien
S gibt nur a blaue Katz,
Dort gehn' mer hin!

(Tavaszi és Steiger gratulálnak neki.)

Steiger. (Ki az? Mi az?) Kérem, én Steiger vagyok. (Ohó!) Azaz, a Steiger Gyula vagyok. Városházi, Népszínházi és Közgyűlési Steiger. Elöttem szóló a Terézvárosról szólóban fölemlítette hazánk azon kies vidékét, hol a független lelkű, bár bérencz kocsisok és tán hamistejű, de hamisítatlan szellemű majorosok tanyáznak. E tájnak kebelén fekszik azon ház is, mely minden háztól annyiban különbözik, hogy „tiszelt,” hogy háziura az ország és lakosai labért huznak s nem huzatnak. Értem az országházát. A Józsefváros sajátos érdekei (oh! oh!) a haza kebelén rám nézve mérvadó. A Józsefváros speciális hivatása a történelemben pedig (ah! ah!) meg leszen semmisítve, ha a virilismus más városrészt, péld. a belvagy Lipótvárost, emel ki s homályba szoritja azon városrészt, melyet az ország megbecsült azzal, hogy rá bízta kincseit: az országházát, a muzeumot, az éjszakai vasutat, Gyulai Pál hajlokát és a lovardát. Azon városrészt, melynek ölében pihen a „két pisztoly”; azon városrészt, melynek szent Rókus gyógyít s a ház „dolgozik”, Bergheer rémlátásai ragyognak, a nemzet primadonnái „rekedeznek” csalogánydalt s a Beleznayban Hunyadi ostorán tilinköz Nagy Jakab. (Igaz!) A nemzet tudta, mit cselekszik . . . a Józsefváros hiven megőrizte a szent bizományokat. S most épen ezt a városrészt mellőznők? Nem, uraim . . .

Si fractus illabatur belváros
Impavidum ferient ruinae.

Én nem félek a belvárostól és követelem, hogy a virilismus eltörültsék. (Tavaszi és Radocza gratulálnak.)

Tavaszi. Sok városnegyedet jártam be életemben, t. ház, de a Ferenczvároshoz foghatót nem leltem sehöl. Kecskemét, Üllő, Soroksár, szabad királyi faluk e városrészben születtek, amit fenmaradt utczáik hirdetnek — mint a kecskeméti, üllői és soroksári — de különösen azon sárszerinti rokonság bizonyít, mely hosszú vonal gyanánt húzódik végig kebelén. Míg szomszédunk a Józsefváros, megbocsátható hivalkodással, emlegeti griffjét (Már rég megette a Pannonia!) — városi dolgozó s nemzeti heverő házát! (Hohó!) — a kórszínházat s Orczy Rókus, gyöngytyukjait, pacsirtáit és borját, melyről diszterét elnevezé: mi, Franciscopolis szabad polgárai rajongással zarándokolunk „az két kék bakokhoz,” nem mintha a mythologia Bakhusának akarnánk ott libációkkal áldozni, (Jaj!) — hanem azért, mert az egyetlen szállodája a fővárosnak, melyben másképp nem értenek csak magyarul! (Éljen!) Míg másutt ők a bakot, amennyiben meglovik, mi szüljük a bakokat, még pedig kékeknek! (Helyes!) Uraim, bár szép és nagy gondolat a József-, vagy Terézvárosban születni: meg fogják engedni önök, hogy a Ferenczvárost tegyem valamennyi elejébe. Hisz itt nincs, a ki férfias ne volna. Még a nő is férfias, ha véletlenül nem özvegy. S miért ne lehessenek a városrész derék gyerekei is férfiak, ha (szemérmesen) férfiai is mind derék gyerekek? (Igaz!) Itt forgatja enyhe döngetéssel játszi pörölyét ellenfelem és barátom Vidacs Cincinatus, Franczina-póly nagy munkásvezére s ő legjobban fogja tudni, mennyire érdemesek arra öklenyag cséplőgépei, hogy ők is választhassanak. Szóltam! (Steiger és Radocza gratulálnak neki.)

Tisza Kálmán. T. ház! Srép elveket hallottunk hangoztatni a három előttem szólótól s én a virilismus tekintetében egyetérték velök. Csakhogy ők partikuláris szempontokat követnek, én általánost, országosat, — megyeit. Mert kérem, nem a városrész az ország, hanem a főváros az ország s nem is az ország. hanem a vidék. A vidék s a megye, ez a sarkpont, mely körül minden megfordul s azért kérem, vegyük magunknak azt a kis fáradságot s töröljük el egyuttal a virilismust a megyékben is.

Podmaniczky Frigyes. T. ház! A reformpárt véget akar vetni a vitának s azért oly javaslatot ajánlok az ő nevével, mely a választást a virilismussal úgy összekeveri, hogy egyetlenegy választott sem fogja magáról tudni, választották-e vagy sem, s egyetlen virilista sem, hogy virilista-e vagy sem. A terv Svarczé. Igen egyszerű. A virilisták $\frac{1}{3}$ -ada összekevertetik $\frac{1}{5}$ rész választottal s ebből $\frac{2}{5}$ rész ismét $\frac{3}{4}$ rész választottal. Ami ebből kijön megválasztatik virilistának és kineveztetik választottnak. Ez a rész aztán a fenmaradt többi részt megválasztja virilistának és ezek a választott virilisták sors utján keblökből kidobnak $\frac{1}{4}$ részt, ami pedig megmarad az úgy össze lesz keverve, hogy a programmunkban előremondott eredmény nem fog kimaradni.

A krízis.

**Országos válság van! Nevesetek rája:
Mert hírét hajtották s vitték a világnak,
Hogy Lónyay grófnak teli a tárczája,
Mostan 8 tárczája üres az országnak.**

Csiky Sanyi levele

a

„Neue Fremdenblatthoz“ Bécsben.

Gnédigesz Redactio!

Alzó gíbt esz auk ájnen nájen Fremdenblatt? Drum iz auk slekt. Ober nur um den Halbsajt zó slekt, vi dasz náje fráje Presze, zoll in szajne Sédel hinainslágen der Himmelstain.

Iz gut. Nun srájbén zi, dasz báj Oberstadt-ordinírunng dajsesz Sprakhe vir níkt wollen und dasz bezonderlik ich in majne Aufsprechung in Landferzamlung gégen den dajesen Sprákhe gefáindet hábe. Nun iz vór, und bin ich auk stölczér darauf, vi auf majne Familienholez.

Denn vi können zi fordern, dasz vir mit dajesen Sprákhe lében? Vasz mekte zágen Víu, venn vollten vir ferfertigen Vínerkomitát? Vi mekten zi srájen Schlangen und Froschen auf uncz? Óder vir háben einen ungarischen Óberstatt, óder vir háben níkt. Óder gehórt Land für ungarische Féter und Zóne, óder gehórt für dajese Vetter und sváger! Ik, alsz zéliger Landzón, verde ní majne hinain ájnigung gében, dasz der Land, für den máin Ánenblut getropfelt, soll von Bír beneusiedelsudelt verden. (Fertó-ztessék? B. J.)

Denn Rót Martin zó zingt:

„Auf grószén Velt fínczt kaine placz
Für dajne Conto dír.
Ób síkzál prügelt óder níkt
Musét lében, schterben hír!“

Übrigencz ik bemerke ínen, dasz vir háben zajt kurcze czajt ájne Spráksildbak, ungarisch: nyelvór. Der beóbaktet jéden Fáind von natio, venn er Slektes zidet gégen uncz. Auf ajne viunkung fon im, stürczen vir mit magyárische gerun-

dium und Wortstämmen auf den Fáind, binden ín feszt mit vortvurezel und dekliníren ín, dasz er auf Stapfen fon Gebrüder Grimm kann géhen nach Hacking oder Pekking Háferkörner spíczen.

Dízesz majne Aufklérung.

Ferczájen zi, venn ik di Geslekczechtháile fervekszle, dasz isz alte Svekke fon uncz Ungárn.

Zonczt bin ik mit bekannter Ehrung und Ferachtung

desz gnédigen Redactio

vólvollende Fájud

im Pest 1872, nov. 25.

Alexander fon Csiky

ájgenesz Hant

Fáterlanczfáter und Bildertráger fon kéniglike Schtatt M a u s in híczige Komitát.

Kegyadomány.

Romából értesülünk, hogy a Tévmentes a keleti tenger áradása által tönkre sújtott partvidéki és sziget-lakók fölsegélésére gyűjtő küldött-séget kérdező: az áldozatoknak áldását küldje, vagy hogy a keleti tengert megátkozza-é? Egyiket a kettő közül szívesen teljesíti.

Bécsből.

Az itteni udvari párt, megriadva a Budán pusztító kolera hírére: e járványtól a sulypontot is féltve, ezt Romába a ohajtaná áthelyezni.

Versaillesből.

A nemzetgyűlésnek ez időszerinti tárgyalásainál Thiers ál'apota a legsajátságosabb tüneteket mutatja. Ha a szélsőjobb azt veti szemére, hogy „vörös“ lett — elhalványodik; s ha a szélsőbal arról vádolja őt; hogy — „halvány“, akkor meg elpirul.

Hyppo-gyepo-kynologicus run.

Lovagolja :

Szt. Szivary Monocles.

Szent Sportiunculárrá! Kezdem bámulni magámát.
Feu Stefi gróf csak a „lovákrul“ irrt.

Én nem csak a lovákrul, de a kutyákról is. A kutyá nem csak a politikában, hanem a sportban is szerrepelel. A politikában annyiban, hogy nem lehet bizonyosán elhátározni: sein' mer a auf den Huud, oderr — unterr dem Hund!

Que ce mot est heureux! Hein?

De nem csak a kertben van a kutyá, hanem a turfön is.

(Ez a kutyávicz sem kutyá!)

Hogy minden mozzánátnál ott legyenek, a sportba sportot hoztam, közibe csusszántam t. i. a kirrályi piqueuröknek. Az emberr káp lovát, verres kábátot és hárrmszegletü kálápot. Beálltam diszpezczérnek!

Moi, je préfère le tricorne monumental au melon. Egész kis örreg Napoléon I. voltam. És csak így lehettem mindig tövében az udvárrnak.

Mind ott voltak: Niki, Muki, Flicsi, Friczi, Krricsi, Brucsi, Stefi, Pepi, Xándl, Ferdl, Raoul és René. Zoét és Nimrrodot én vezettem.

Nem ismerem nagy Sándorr érzelmeit, midön serregét győzelemre vitte — de mágásztosabb échaufement nem dobogott az ő árrány vértje, mint az én vörös kábátom ezüst gombjái álált.

És a mellett válámi szokátlán, édes ábránd fiókrrokája vájt nágának lyukát szivemben.

Je rêvais.

Merrengtem, álmodoztam egy szép ásszonyról, kihez képest Diane chasseresse válóságos bivály-borrjú.

Je ne vous dis que ça.

S velem ábrándozott Nimrrod is. Á quoi revent les chiens?... quel jol titre de romance!

Te gázdádnál
Szerelmesebb:
Miért merrengsz
Szerelmes eb?

Tally ho!
Nyaf, nyaf! stb.

Fel, fel! Előrrre, előrrrá!
Tally ho!

Mais voilà le passage de la meute.

Tally ho! Már hálom dicső hársrogását á hárczi kürrtnek, Niki grróf á musette anglaise-zel rriasztjá csátárrá áz ősök unokáit.

Tally ho! Előrré!

Ez áz inventio válóbán genialis! Még á keskeny mellű veneur is, há belefuj, ázt hiteti el áz emberrel, hogy olyan á tüdeje mint á fujtató s efölé még kiváló horrnist á hirrebejó, há garçon is.

Piquant piqueur vágyok s áz én embouchure-öm sem áz utolsó! Was? Ez ismét megböki bennem á poétát:

Blas Nickerl, blas,
Und fall mir nur ins Gras.
Denn, wenn'sd hineinfallst in Morast,
Dann weiss man, dasz schlecht' blasen hast.
Dann liegst du auf der Erd'
Und toni lauft dein Ferd.
Blas Nickerl, blas,
Im Sumpfen, da is' nasz!

*

By sanct Hubert! . . . áz ott á kis zsidó! Távál ótá nágyot haládt . . . már nem dugjá be á fülét há lőnek. Tas de petit Iczig! Á csalódásig hiven ábrázolja á prodiget és mégis fukárr mint áz örregápjá, á vén Vonczianerr.

— Eh bien, le costume? kérrdi Rrucsi.

— Ça me coûte cher, mais ça me fait une belle jambe!

Go on, te kis svihák! Áz örregnek szárrvászórr nadrrágját húztá föl.

— Digo, mondok! Láttád márr doggomát? És master Bobot, á hirres huntsmant? De ce qu il-y-a de plus chique.

Beléptek á jelles dogghoz.

Nem dogg volt áz, hánem dögg, és á mestere jobban hásonlitott válámi schinderknechtbe ójtott falsche engländerhez, mint egy huntsmanhez.

— Hé, Corsaire! kiabált the little Isac.

Á bestia á fülét sem mozgáttá.

— Ici, Corsaire, ici!

— Ne pántson a deins herr páron, mond master Bob. Maj pesszelek vele én. Finettl, herein da schän!

Ejnye, hiszen ez nem á Bob, hánem á Boblacsek, áz őrrnáy privádinerrje! És á Corsaire egy hundsgemeine kutyá, á mely nem ákárjá bele ütni orrát á vérres levesbe. Á nyomorrék csak czukrrot eszik és tyukhust.

Little jew beszélt hozzá mindenféle nyelveken, de á Finettl sehogy sem ákárnt Corsaire lenni. Aztán kihuzott á zsebéből fél font csokoládé-czeltlit és Corsaire-Finettl ugy kezdett fálni mint á sáská.

— Már. most csak fogsz menni rrókárrá, te kis kedves?

Á kis kedves ugy jóllá-kott mint á puczorr. Csák á nyelvét lógáttá és szuszogott.

— Bob, master Bob, you are a schweinehundtman!

— Herr parón deins ur, das Finettl is Ficherl kute, wann nit wollens dass fangte Fuchs talkete!

*

Tally ho! Tally ho! For ever the fox-hunting! Cheer meet, cheer killing!

Rrohán á csápát
Száguld á fálká,
Hej, de nem látszik
A rróká fárrká!
Szól á corne á musette,
Nevet Louison és Susette!

Ázáz rröhögnek á pálotái párrásztlánok, á Borressá meg á Zsuzsá, á sok vörros frakkon. Fárrásztó de szép muláság!

Áhol á Muki!
Mily nágyzerrü buki!

Fenekkel á nádásbá rrepül. A run nyomábá!

Vörros rróká, vörros fox,
Rrucsi, te is mindjárrt boksz!

Paff! Ő is ott ván á zsombékban! Csák előrré! Alménorr lová nyakát szegi! Szó báj! Lődd le!
Egy öt forrintos rróká megérr egy dárráb kétezerr forrintos párripát! Előrré, előrrá!

* * *

Ouf! Nous voilà! Tálálkoztunk á casinóbán.
Oh, dicsőséges csátá! Muki bekötött fejjel á faute uilben, Niki mánkóvál. Lová helyett á bál keze ván kántárr

bán. Sportman consommé, de nem abimé. Jobb lábá rrokkánt, de mágá deli. Et ce cher Rrucsi! Két zápfog föl-alá, az néki seczko Nedelko! Stefi há bezutá is job-bik szemét, de megmárrádt bál monoklijá. S a többiek mind, lelkesen dágádt pofával, hősileg behorrpásztott orráll, gentlemantlike fizámított bokával — tout ça

vous chauffe le coeur, vous monte au cerveau, vous navre l'âme!

Csák az örreg John nevet, merrt ő nem érrti á mi mulátságáinkát.

MONOCLES.

Királyutczai levél.

28-ik novembrba.

— Akinkónkáról urhol. —

Dakter ór,

Űn nem hiába haschonlodja magát a kónyáhol. Mihent düszzagot érzi itthun, minyár haza jün. Hát kifotyta már a poschkapur Constantinóplba? Olan féngyes az a porta, hoid nem kül neki mán az a subix, amit űn jártotta? Vadj tolátán kereschi paszazsirt magának, akit, mivel nem lehet dobni bele a schöne blaue Donába, akarja beledobni a Boszborosba? Boszport akarja űn megintelen szórni a poblikom szemibe? Vadj tolátán edj kis miniszteri porteföjlre fáy a phoga? Nu, mért nem?

Ha leheti a Jürfi Jola statospherphió, mér ne ledjen űn minister? Wegen dem Bresele? Kommt uns darauf nicht an.

De űn hazajütte megmenteni a hazát, kiphizetni az álamodóschágot és ój national ökonomival új korszagot olkotni nekünk, a mi ebe a kolerásch, deficizigepöre időbe szép áldozat üntül. Decretom által kel a penz dofla értékét kihirdetni: akor van lephizetwe phele odóschág. Minden hozophi a máschik phelit oda oyán-

dékoz, és megwan a máschik phele és a dekret által sakudjan decrepit az egész státus teher. Groszártig!

Aztán fognak birgével száutani, hat kotyát haytani és fog jünni a Erlanger az ekét tartani. A japjót meg ógy fogunk kapni, hoid a kokoriczabaját fogjuk a frizörrel göndörre fodorittatni.

Jutyá nekem ere eszibe ed adomát.

— Mikor fizecz már a 100 florint, akivel nekem tartozod, kérdi a Finkelesz a Smekeleszt.

— Megáj borátom. A házam elütt van ed sipkebukur. Tavaszkor maj arahajtanak a báránkát a mezüre. A báránkának moszáj elmeni a sipkebukur mellett és odaakadja a bundácskája. Azt a bundaszórt én öszszegyöjtöm és mint finom japjót eladom és tégedet megphizetem.

Ere rá a Finkelesz elneveti magamagát.

— He he, mongya a Smekelesz, te künyen nevethez, a te penzed bizomos. De hát ha a báránkák nem fogják az en sipkebukrom melet elmeni?

Hátha a dekretum nem emeli föl a piz értékit? Űn neveteth. De mink?

No, máschkur ne beszélje ilen tódos dolgokat.

Spitzig Iezig.

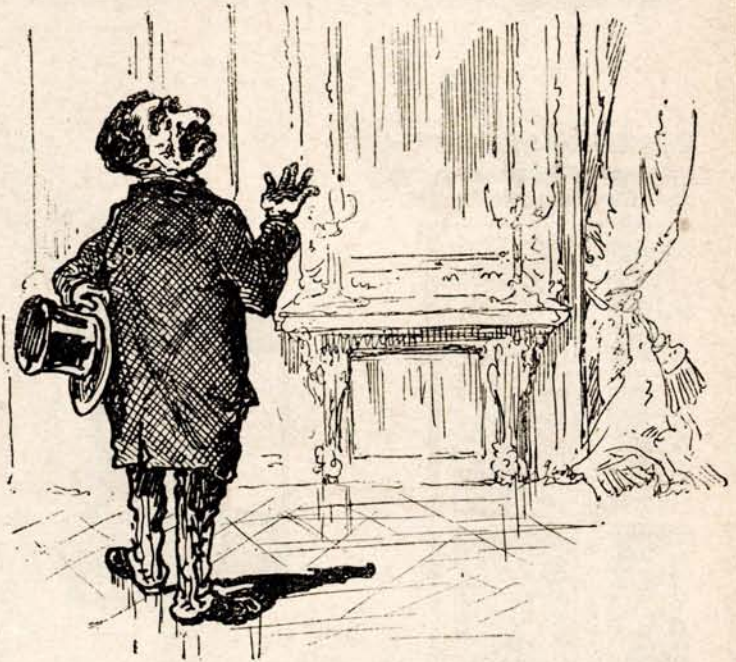
Pályázati hirdetés.

Magyarország miniszterelnöki széke megürlvén, ezen állomásra alkalmas egyéniség keresetetik.

Főkellékei a következők:

- 1) Szükséges, hogy semmi vagyona, mely hivatalkodása alatt gyarapodhatnék, ne legyen.
- 2) Megkívánatik, hogy szegény ember ne legyen, nehogy a szerzés csábjainak kitéve legyen.
- 3) Elengedhetlen, hogy rendkívül sok becsületes hirneve legyen, annyi, hogy legalább is három hónapi parlamenti szereplésre kifussa Végre
- 4) Igen kívánatos, hogy apróbb czimezések (p. o. gazember, tolvaj stb.) iránt fölöttébb kényesnek ne mutakozzék.
- 5) Minden más tulajdonság mellékes.

Még egyszer a „Lloyd-klub“-ban.

Gyári Áron. Szép, szép, dennerü! Aber wo bleibt die Akustik? Nem látom sehoh!

Akin Károly eszméi a bankügrről.

A bankügy igen reális, nem pedig eszményi dolog, tehát nekem róla eszméim nincsenek. Mindazonáltal bankügyi nézeteim a következők:

A bankügyet mindenekelőtt *physikai* alapra kell fektetni. Kasszáinkban ugyanis a *Torricelli-féle* üresség uralkodik, ércpénzünkben földolag a kopási hányados (*abnutzungsquotient*.) papirosunk fényes állapota valahol a holdban van polarizálva, hitelünk *spectral-analysisa* sotid elemeket alig, ellenben illékonyakat igenis mutat.

A közvagyon *diffusus* (szélszórt) erejét tehát Pestre kell *concentrál*ni nagy *üveg*lencsék által; gyupont gyanánt mint legalkalmasabb helyet saját zsebemet ajánlhatom, melynek *isothermikus* és *geodaetikus* viszonyai a pénz befogadására különösen alkalmasak

En egyttal szivesen ajánlkozom bankügyi *trainer*nek is, mely minőségben már a magy. tud. akadémiát is oly fényesen sikerült lóvá tennem. Kísérleteim különösen *czélszerű* befektetések körül fognak forogni. Ily befektetéseket fognék például eszközölni puyillárisombá, íróasztalom fiába, *Wertheim*féle szekrényembe és egyéb alkalmas helyekre.

A kibocsátandó értékpapírok legjobb formája nézetem szerint a 16 oldalra terjedő *brochure*, minöket

már én is kibocsátottam, ugy Pesten mint Párisban. Ezen értékpapírok kárba nem veszhettek, a minthogy például az enyéim még mind megvannak; soha senki nem nyult hozzájuk.

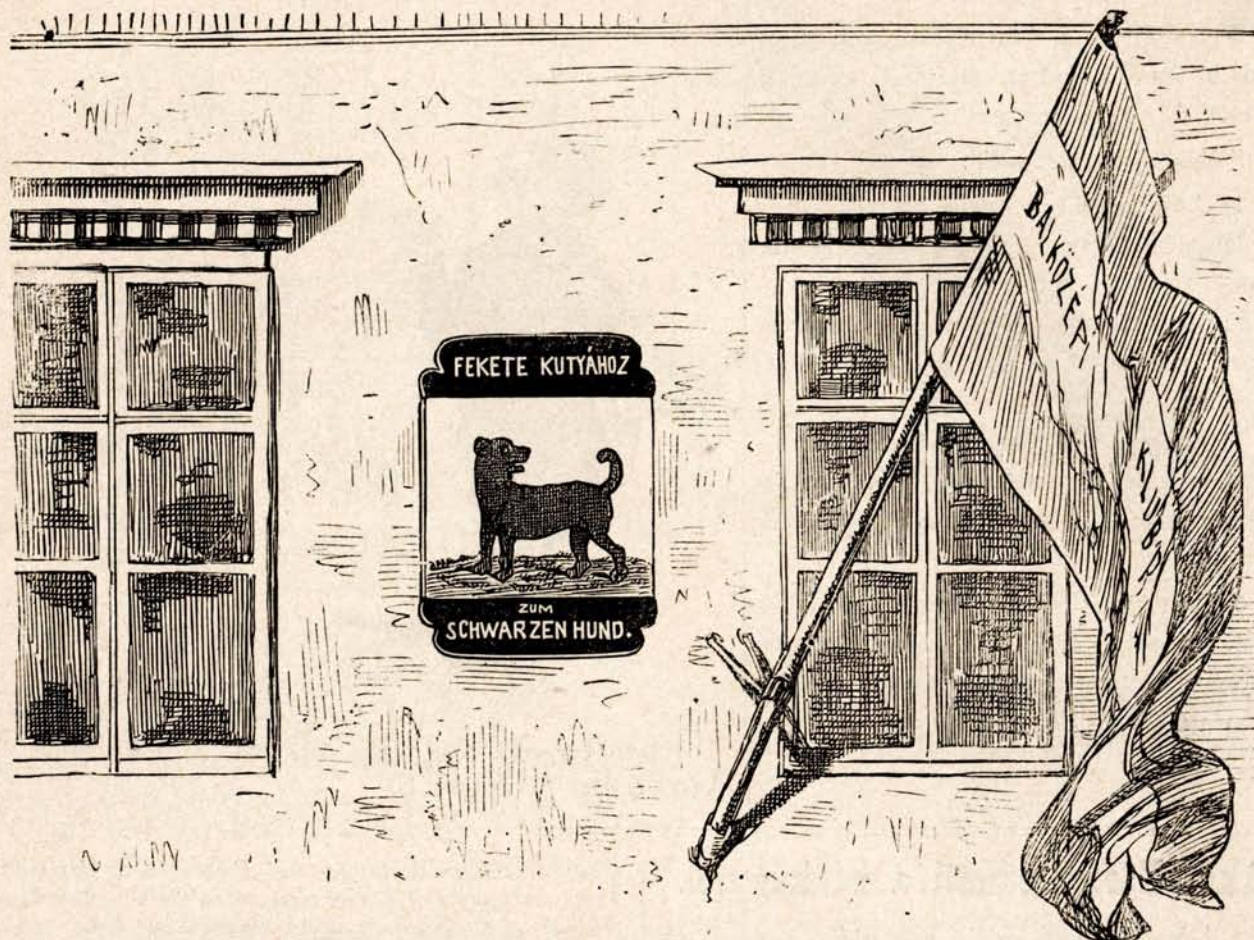
Minthogy ugynevezett „*Bedeckung*“ is szükséges, erre legalkalmasabb az ismert *Bädecker*, melyből nálam is akad néhány vörös vászonba kötött példány. Ezt, hogy nemzeti legyen, vörös-fehér-zöld vászonba köttethetjük.

Hogy én a magyar nemzeti bank igazgatására rendkívül alkalmas vagyok, azt a *physika* világosan mutatja.

És pedig 1) a *delejesség*, mert én ezen álláshoz rendkívül vonzódom, 2) az ugynevezett *inclination*, lévén nekem szörnyű nagy *inclinatióm* ezen álláshoz. 3) az *expansiv erő*, mely zsebemben nagyszerűen nyilatkozik, 4) a *szélfordulás törvénye*, mely szerint eddig a szél a pénzt mindig tölem vitte el, tehát jövőben kell hogy felém hozza, 5) a föld *sarkainak horpadtsága*, mely fölöslegessé teszi oda ezentul tudományos *expeditiót* küldeni, saját sarkaimnak horpadtsága közelebb esvén.

Ime, ez a bankkérdés *alphája* és *omegája*, melynek utána nem kétkelem, hogy én vagyok a *jövendőbeli* bankigazgató.

A városháztéren.

Hűséges rajza a balközépi kör külsejének.

(Valjon ez-e az a híres kutya, amelyből lesz szalonna? B. J.)

Népdal.

Leszállott a páva
Az országházára,
Sok szegény miniszter
Szabadulására.

Egyet kukorékolt,
Kettőt meg kajátott:
Hej! rá nyolcz miniszter
Mondott jószakátot.

Ha én tudtam volna,
Hogy ilyenre fordul:
Ki nem jöttem volna
Soha a bokorból.

Híres ember lettem,
Piros székbe ültem.
Hej de nagy hiremből
Hirtelen kidültem.

Mára virradóra
Megállott az óra,
Nézz a mutatóra
Fordul-e még jóra?

Dehogy fordul jóra
Rosz szél fuj, a bóra.
Mindnek, kommandóra,
Hosszu lett az órra.